

Хто правду чинить - іде до світла

Іван 3, 21

МІЖЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ЖОВТЕНЬ 2004 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО 8\163 •

2 стор.

Декрети Курії Львівської Архиепархії УГКЦ, стосовно справ о. Івана ГАРАТА та о. Василя КОВПАКА. Інформаційна мозаїка.

3 стор.

4 стор.

Наша історія. Артикули Берестейської Унії.
Катихизмові правди. Навернімося до Бога, вивчаймо волю Його.

5 стор.

6 стор.

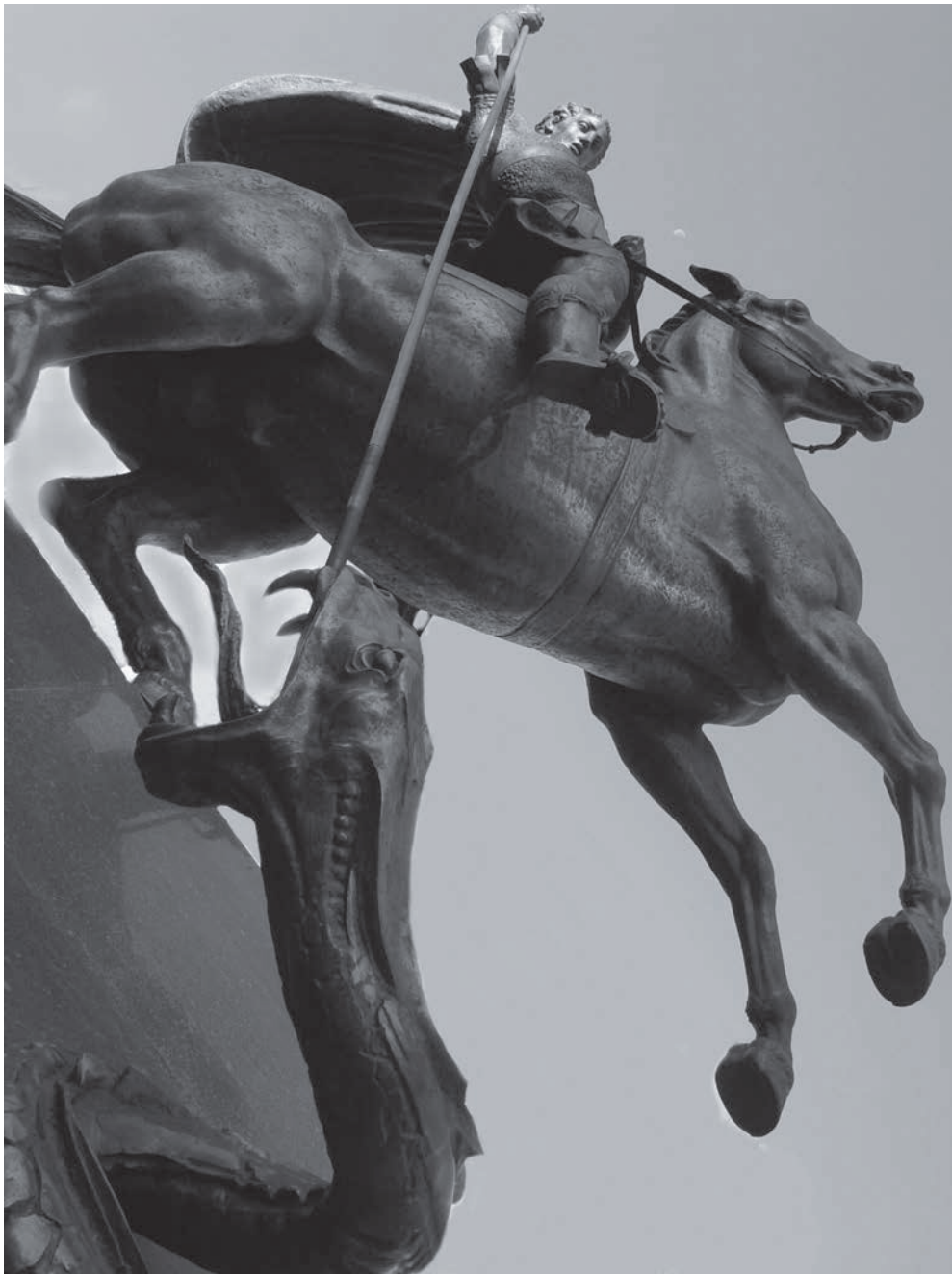
Подружжя, сім'я, родина. Телегонія – наука про дівственність.
Християнська традиція. Наш зовнішній вигляд у храмі.

7 стор.

8 стор.

Вітаємо ювілярів!
На християнські теми. Оповідання «Віруюча».
Кілька питань про Свідків Єгови.

ВИСТЕРІГАЙСЯ ЗЛОГО – ТВОРИ ДОБРО

«Вистерігайся злого – твори добро», – саме таку науку подає нам свята Церква, наша добра Матір, дбаючи про спасіння кожної християнської душі. І ми, як добрі християни, мали б належно сповняти цю добру раду. Однак, Господь Бог, шануючи нашу свободну волю, право вибору залишає за нами. Власне кожному із нас доводиться вибирати між добром і злом. Так було завжди, так є тепер, так буде і надалі. І що б ми не вибрали – Господь наш вибір толерантно пошанує.

Сьогодні, стоячи на порозі XXI століття, ми дивимось на історію людства, на історію Церкви, на історію українського народу і на власний розсуд даємо оцінку тим чи іншим подіям, тим чи іншим вчинкам, тим чи іншим людям тощо. Вболіваючи за долю української Церкви чи рідного народу, з відстані століть чи навіть тисячоліть, ми спостерігаємо, як вибір того чи іншого чільного нашого діяча вплинув на життя цілого народу, вплинув на хід нашої історії. І хоч це часом протриває нашій непогамованій природі, ми змушені приймати ці гіркі уроки історії, бо, як християни, бачимо у цьому палець Божого Провидіння. Всемилостивий Господь настільки любить нас, що обертає наш злий вибір на наше ж добро, даючи нам можливість через наше упокорення зрозуміти власну помилку і на перспективу поправитись. Господь завжди дає нам право нового вибору. Маємо його і сьогодні. Близький вибір, котрий незадовго кожному з нас доведеться зробити, є не просто нашим особистим вибором – це є вибір для цілого українського народу, це є вибір держави, котру зовемо Україна.

Богу дякувати, наші діти сьогодні не знають що таке комсомол і колгосп, не знають хто такі Ленін і Щербицький, не співають «Взвейтесь кострами...» чи «Ленін завжди живою...». Зате наші діти сьогодні знають що таке «травка» і шприц із «ширкою», вони знають що таке аборт і що таке презерватив, вони знають такі слова як «олігарх», «корупція», «крутий» тощо. Цього вони навчились за короткий час правління нинішньої безбожної влади. «Кому на Русі жись харашо?» – спитаймо сьогодні їхньою «рідною» мовою у найвищих наших владоможців, котрі довели нашу країну до такої страшної руїни і ми не почуємо відповіді, бо саме вони і жирують на тлі загального зубожіння народу, пропонуючи продовжити їхнє панування через обрання Президентом запропонованого ними неграмотного чи то «професора» чи то «доцента». Бажаючи залишитись при владі ці люди намагаються купити довір'я убогих пенсіонерів, виплачуючи їм у них же вкрадені копійки. Та наші люди завжди були мудрими і хочеться вірити, що ніхто з них не повторить ганебного кроку львівського горе-депутата і по сумісництву «радника» неграмотного кандидата.

Минеться час і наші близькі чи далекі нащадки будуть зі своєї позиції оцінювати нас і наш вибір. Бо цей вибір ми робимо не стільки уже для себе, як для них, для наших дітей і внуків. Сьогодні ми обираємо майбутнє України і від нашого вибору залежить дуже багато. Що для нас краще: молитись українською чи слухати московської поповщини, говорити рідною мовою чи терпіти російський «блатняк», носити вишиту сорочку чи ходити і надалі у куфайці та кирзових чоботях, їздити на екскурсії по Європі чи «пахать на лесоповалє» по тундрах і сибірах? Отож, будьмо свідомі свого вибору і вміймо розрізнити: добро і зло, правду і лукавство, щирість і фальш. Будьмо подібні до євангельської Марії, котру похвалив Христос за те, що «вона обрала кращу частку, яка не відбереться від неї» (Лк 10,42)

Віриться, що нарешті наш многострадальний народ зробить свій найкращий вибір, і наша славна Україна перестане бути двуликим Янусом, що водночас споглядає і на захід і на схід, а обернеться своїм лицем до цивілізованого світу і далі її попровадить Український Президент, котрого незабаром МУСИМО обрати!

«Віддаючи голос, а тим більше попираючи якогось кандидата, приймає виборець відповідальність за його поступовання, стається співвинним, наколи посол ділає на шкоду церкви або народу. Єсть без сумніву тяжким гріхом віддати голос за чоловіка, о котрім можна мати підставу думати, що яко посол буде ділати на шкоду католицької церкви і народу. Священик, допускаючись такого гріха, давав би тяжке згіршення і заслуговував би на тяжкі канонічні карі...»

Всевишній Боже, дай нашому народові вибрати собі заступників, котрі би мудро і по-християнськи свої обов'язки сповняли і заступали всі народні потреби, зуміли стерегти прав святої нашої Церкви...»

*Митрополит Андрей Шептицький
«Послання до духовенства
про вибори до парламенту»*

о. Іван Галімурка, редактор

ОФІЦІЙНО

УКРАЇНЬСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА

Курія Львівської Архиепархії

Львів,
29 вересня 2004 року
вих. ЛВ 04/755

ДЕКРЕТ

Вислухавши Промотора Справедливості Львівської Архиепархії в карному процесі над свящ. Іваном Гаратом — диякона Сергія Ковальчука, та на підставі кан. 1473 ККСЦ, для забезпечення свободи свідків і за-побіганню згіршення, забороняється свящ. Івану Гарату до закінчення судового процесу перебувати на території парохії свв. Ольги і Єлизавети (м. Львів, пл. Кропивницького, 1), як також на будь-якій іншій парохії Львівської Архиепархії УГКЦ.

Свящ. Івану Гарату забороняється до завершення судового процесу публічне виконання будь-яких священнослужінь, урядів, служб і інших завдань

Декрет вступає в дію з моменту його повідомлення.

+ІГОР

Єпископ-Помічник Львівський, Протосинкел Львівської Архиепархії

свящ. Ігор Демків, віце-канцлер Львівської Архиепархії

УКРАЇНЬСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА

Курія Львівської Архиепархії

Львів,
29 вересня 2004 року
Вих. ЛВ 04/756

ДЕКРЕТ

Вислухавши Промотора Справедливості Львівської Архиепархії в карному процесі над свящ. Василем Ковпаком - диякона Сергія Ковальчука, та на підставі кан. 1473 ККСЦ, для забезпечення свободи свідків і запобіганню згіршення, забороняється свящ. Василю Ковпаку до закінчення судового процесу перебувати на території парохій свв. Петра і Павла (м. Львів, Рясне 1), парохії Пресвятої Євхаристії (м. Львів, Рясне 2) та парохії Вознесіння ГНІХ (свт. Івано-Франкове), як також на будь-якій іншій парохії Львівської Архиепархії УГКЦ.

Свящ. Василю Ковпаку забороняється до завершення судового процесу публічне виконання будь-яких священно-служінь, урядів, служб і інших завдань. Декрет вступає в дію з моменту його повідомлення.

+ІГОР

Єпископ-Помічник Львівський, Протосинкел Львівської Архиепархії

свящ. Ігор Демків, віце-канцлер Львівської Архиепархії

Найвищий форум єпископів УГКЦ

З 5 по 12 жовтня у передмісті Києва проводив свою роботу най-вищий церковний орган Української Греко-Католицької Церкви – Синод Єпископів. Саме він вирішує важливі питання церковного життя. У праці Синоду, який очолював Глава УГКЦ Блаженніший Патріарх Любомир Кардинал Гузар, брали участь усі діючі єпископи з усіх регіонів України, єпархій та екзархій

УГКЦ з чотирьох континентів світу. Синод розпочався Архиєрейською Божественною Літургією, а робочі засідання владики розпочали Молебнем до Святого Духа. Гостями першого дня синодальних засідань були Високопреосвященний Архиепископ Іван Юркович, Апостольський Нунцій в Україні та Високопреосвященний Архиепископ Юзеф Міхалік, Голова

Єпископської Конференції Польщі. Синодальні наради проходили протягом тижня, і на них владики розглянули низку питань церковного життя. Також по закінченні Архиєрейської Божественної Літургії, яку було відслужено поблизу будови Патріаршого собору Воскресіння Христового, було освячено хрести цього храму.

Власна інформація

На честь Премудрості Божої

Наприкінці вересня святкуємо пам'ять святих мучениць Віри, Надії, Любові і їхньої матері Софії. В особливий спосіб це свято було відзначено у початковій школі св. Софії, що знаходиться у місті Львові на вулиці Вічевій, 2. Це свято також співпало із 4-ю річницею з дня заснування навчального закладу.

Розпочалось це святкування Архиєрейською Св. Літургією, яку відслужив Єпископ-помічник Львів-

ський, Преосвященний Владика Ігор (Возьняк) у співслужінні багатьох священників. Супроводжував Святу Літургію дитячий хор, що діє при школі.

Далі святкування продовжилось на подвір'ї перед школою, де слова привітання виголосили гості свята, що прибули з різних Католицьких шкіл м. Бучача, м. Івано-Франківська, м. Львова тощо. Також вітали іменинників представники облас-

ного і районного відділів освіти, а також представники Архиепархіяльної Комісії шкільництва. Згодом відбулось теа-тралізоване дійство на честь Софії-Мудрості, а також виступ уже згаданого хору.

Закінчилось свято запаленням чотирьох свічок на святковому торті.

Диякон Тарас ЧОРНИЙ

БЛАГОСЛОВЕННЯ ДЛЯ КАТИХИТІВ

В останню суботу вересня у Львівській Архиепархії відбулося святкування Дня Катихита, котре розпочалося урочистою Архиєрейською Літургією, яку відслужив Преосвященний Владика Ігор Возьняк у каплиці Українського Католицького Університету. Після Літургії Преосвященний Владика кожному катихитові вручив Грамоту з благосло-

венням на катихитичне служіння і звернувся до присутніх з настановами про працю на цій нелегкій ниві, про перешкоди і терпіння, які ведуть до вдосконалення, про велику відповідальність перед Богом за всіх, кого Господь нам доручає. Свято прикрасила новина про відкриття нових катихитичних шкіл, зокрема, при парохії Зіслання Святого Духа, що на Сихові – школа імені Андрія Іщака та при парохії священо-мученика Йосафата – школа імені священомученика Зиновія Ковалика. Також відбулось вручення дипломів випускникам

вечірньої школи Катихитично-педагогічного інституту в УКУ.

Під час перерви катихити мали можливість поспілкуватися між собою, поділитись своїми доробками, висвітлити свої проблеми.

Потім до катихитів звернулася голова Патріаршої катихитичної Комісії і директор Катихитично – педагогічного Інституту – с. Луїза Цюпа, СНДМ, о. Володимир Турин – референт Патріаршої катихитичної Комісії, о. Михайло Гарват – голова катихитичної Комісії Львівської Архиепархії, о. Юрій Воловецький – голова ар-

хиепархіяльної Комісії у справах шкільництва. Цікавою інформацією поділився і п. Андріан Буковинський. Він презентував передпрудружню катехизу «Безпосереднє приготування до Святого Таїнства Подружжя».

Всі доповідачі щиро вітали катихитів, бажаючи їм всіх благ і постійної опіки найбільшого катихита, яким для усіх нас є сам Ісус Христос.

Оксана ЛИТВИН,
катихит

Новини з Сихова

Величаво і урочисто святкував Сихів цього річного свято Різдва Пресвятої Богородиці, адже цього дня – на Сихові храмовий празник. За неповних 10 років на колишньому пустирі посеред мікрорайону золотими банями засяяв величний храм. Зусібч поспішали до святині парохіяни та гості. Невдовзі розпочалася Божественна Літургія, котру

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК

очолив Всечесніший отець Богдан Прах, Ректор Львівської духовної семінарії Св. Духа. В оточенні численного духовенства зправа від celebруючого, як годиться, стояв парох храму – о. Орест Фредина, нинішній Синкел Львівської Архиепархії, зліва – Канцлер Львівської Архиепархії – Митрофорний Протоєрей о. Михайло Димид. Празничну проповідь виголосив Економ

Львівської Архиепархії Всечесний отець Володимир Ониськів. Протягом усієї відправи біля десяти священників слухали сповідей. Під вечір на майдані біля кінотеатру ім. Довженка відбувся великий святковий концерт.

Власна інформація

Парохіяни досліджують Біблію

Наприкінці вересня у храмі Різдва Пресв. Богородиці, що у Сихові було проведено біблійний семінар, котрий по суті став завершенням храмового празника. Три дні поспіль сотрудник храму о. Євген Станішевський, ліценціант з біблістики, промовляв до великої

групи зацікавлених парохіян повноту Святого Письма Старого і Нового Завітів, про формування і написання святих Книг, про підхід до Біблії і спосіб її читання тощо. Кожного разу практикувалось молитовне читання уривків із Святого Письма, котре присутнім напрочуд

сподобалося. Варто зауважити, що учасниками Семінару були найперше священники Сихівського деканату, а також – вірні Сихова і того ж таки деканату.

Власна інформація

Новини з Рудно

Незважаючи що був робочий день, у храмі Воздвиження Чесного Хреста, що в Рудно, було замало місця для парохіян, прихожан та гостей. Адже саме у цей день Рудно справляло храмовий празник Святоку Святу Літургію очолив о. Орест Фредина, синкел у справах священства Львівської Архиепархії. З ним співслужили ще 13 священників з навколишніх парохій та гості з інших Єпархій.

Празник Воздвиження Чесного Хреста

Були також присутні представники місцевої влади, керівники громадських організацій, директор СШ №74 п. М. Юрків, помічник депутата Верховної Ради Павла Качура п. Орест Чебеняк та інші гості, з якими наша церква тісно співпрацює.

Багато вірних відбули Святу Сповідь і приступили до Святого Причастя, використавши цю можливість для освячення своїх душ.

Змістовну і надзвичайно повчальну проповідь виголосив адміністратор церкви свв. Ольги і Єлизавети о. Іван Галімурка, який наголосив, що у кожного з нас є маленькі і великі хрести, котрим ми повинні прийняти і нести, бо саме святим Хрестом відчиняються двері до Неба. Про це й говорить празничне Богослужіння у празник Воздвиження Чесного Хреста Господнього.

Молитва у дитячому садочку

Нещодавно у дошкільному навчальному закладі №180, що у Рудно, відбулося методоб'єднання вчителів християнської етики Залізничного району. Праці методоб'єднання передували захід, що відбувся у садочку – святковий ярмарок, який був приурочений річниці освячення садочкової каплиці. Саме минулого року, у день, коли шануємо пам'ять св.муч. Віри,

Надії, Любові і їхньої матері Софії, у цьому садочку було освячено каплицю, біля якої тепер розпочинаються всі святкування у садочку.

Також і цього разу святкування розпочалося з Молебня до Пресвятої Богородиці, котрий відслужив о. Теодор Заблоцький. Потім діти з наймолодшої групи декламували вірші, а після цього у музичному залі відбулася інсценізація свята.

На закінчення завуч початкових класів п. Віра Головач та о. Теодор подякували дітям та керівництву дитячого закладу, в особі завідувачою п. Оксани Бабій, за такий надзвичайно гарний і продуманий захід, а також за співпрацю між церквою і дитячим садочком. Святком раділи усі: гості, діти і батьки.

Надія ЗАБЛОЦЬКА

Проца до Глинян

В навечір'я Різдва 1936 р. у Глинянах в старенькій церкві Успіння Пресв. Богородиці сталося диво: в чудесний спосіб, без будь-якого втручання людини оновилася запрестельна ікона Розп'яття Ісуса Христа. Зчорніле тло давнього образу засяло немов нове. Від тоді біля нього відбувалися чудесні видужання. На прохання Митрополита Андрея Шептицького Аполонська Столиця у 1938 р. надала церкві, де відбулася віднова, право п'яти відпустів на рік.

У сьогоднішні знову відновлюються проци до чудотворного образу в Глинянах. Так нещодавно відбулася проца до Глинян лідерів спільнот „Матері в молитві” Львівської Архиепархії. У ній взяли участь понад 30 осіб. Цей рух існує в нашій Церкві з 2000 року. Нараховує понад 60 спільнот. Організував процу парох м. Глиняни о. Дмитро Майкут. День був насичений молитвою. Учасниці мали можливість поклонитися чудотворній іконі Розп'ятого, яка самовідновилися

у 1936 році. Взяли участь у св. Літургії. Після обіду, запропонованого головою міської ради міста п. Василем Миколайчиком та директором місцевої школи п. Мироном Пелихом, прочани разом з місцевими жителями спільно помолилися за свої родини. Покропивши прочан свяченою водою,

о. Дмитро поблагословив їх на щасливе повернення додому.

Цей молитовний дух лідери понесуть у свої спільноти, дякуючи Небесній Матері за опіку і провід.

Віра ЧМЕЛИК

Новий храм у Конопниці

Біля десяти років парохіяни храму Різдва Пресвятої Богородиці, що у с. Конопниця Сокольницького деканату, з нетерпінням чекали цієї цієї знаменної для їхнього села події – освячення новозбудованого храму. Напередодні храмового празника, у неділю до Конопниці на запрошення адміністратора храму о. Аскольда Мальчицького

та вірних цього села прибув Преосвященний Владика Ігор Возняк, щоб освятити новий храм. В оточенні численних священників, на чолі котрих стояв протопресвітер Сокольницького деканату о. Степан Глушак, владика Ігор відслужив Архиерейську св. Літургію, в часі котрої довершив чин освячення нового храму. Сльози радості

проглядалися на очах вірних, коли Преосвященний Владика промовляв слова молитви, окроплюючи святиню. На повчальне слово Владика Ігоря вірні відповіли словами щирої вдяки, а також традиційним „Многоліттям”. А наступного дня в новоосвяченому храмі відбулося величаве празничне торжество.

Власна інформація

Передподружжя катихиза

В останніх числах вересня у конференційному залі Митрополітичних палат Святоюрської гори на пресконференції журналістам було представлено програму передподружньої катихизи, навчальна програма котрої містить 19 тематичних зустрічей по дві академічні години. Сама програма з ініціативи Комісії родини Львівської архиепархії нещодавно вийшла друком у книжці під наз-

вою: „Безпосереднє приготування до святого таїнства Подружжя”. Її вихід у світ благословив Преосвященний Владика Юліян Воронівський, голова Синодальної комісії для справ сім'ї. Авторами програми є група священників та мирян-спеціалістів (лікарів, психологів) з різних єпархій, а саме: ерм. Юстин Бойко, студит, о. Юрій Коласа, о. Орест Мокрик, о. Ігор Козанкевич, о. Ігор Пецюх, Анна

Пецюх, Олександра Козанкевич, Адріан та Марія Буковинські. На прес-конференції із журналістами спілкувалися ерм. Юстин Бойко, п. Адріан Буковинський, відповідальний за подружні спільноти при Комісії родини Львівської архиепархії, с. Луїза Цюпа, голова Патріяршої катихитичної комісії.

Власна інформація

КОРОТКО

«МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ І ГРЕКО-КАТОЛИКИ У РОСІЇ»

4 жовтня відбулася презентація творів Митрополита Андрея. Слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький, звертаючись у 1904 році до російського православного Владика Антонія Храповицького, писав: „Що тут довго тлумачити про перевагу однієї Церкви над іншою? Це ж кожному зрозуміло. Одна лише є у світі істинна Церква Христова: чи вона Православна, як її у вас називають, чи Католицька, як називаємо її ми. Вона тепер розділена навпіл. Але не сама вона розділилася, а розділена насильно політикою. Тому вона повинна знову з'єднатися, повинна неодмінно, повинна обов'язково, повинна Христа ради, Бога істинного ради!»

ВІДБУЛАСЯ ПРОЦА

В останню неділю вересня всьоме відбулася традиційна єпархіальна Проца до Чудотворної ікони Матері Божої у с. Воля Довголуцька Стрийського району. З нагоди проци до чудотворного місця у місцевому храмі Успіння Пресвятої Богородиці була відслужена Бо-жественна Літургія. Її очолив о. Василь Юрив, Протосинкел Стрийської єпархії.

ВІЗИТ ПРЕДСТАВНИКІВ АСОЦІАЦІЇ „РЕАЛЬНІСТЬ ТА МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ”

Наприкінці вересня делегація міжнародної Асоціації „Реальність та міжнародні відносини” відвідала УКУ. Делегація сформована з осіб, що в минулому обіймали високі посади в структурах Євросоюзу, дипломатичних службах, були впливовими підприємцями. Після зустрічей із провідними політиками, підприємцями та діячами культури у Києві, делегація приїхала до Львова спеціально для того, щоб відвідати УКУ.

НІМЕЦЬКО-УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКЕ ПРИМИРЕННЯ

З 28 вересня по 4 жовтня в УКУ тривав науковий семінар „Німецько-українсько-польське примирення”, організований Інсти-тутом Історії Церкви. Участь у семінарі взяли біля 30 осіб, в середньому по десять осіб від кожної сторони: це історики, богослови, священники, редактори, художники, письменники. Найстаршому з них біля 80 років, а наймолодшому – 15. Семінар дає можливість порозумітися тим людям, які особисто пережили трагедію ХХ сторіччя, крім того з'ясувати та узгодити погляди на це різних ґенерацій.

ПАПА РИМСЬКИЙ ІВАН ПАВЛО ІІ БЕАТИФІКУВАВ П'ЯТЬОХ НОВИХ ПРАВЕДНИКІВ

Блаженними проголошені останній імператор Австро-Угорщини Карл з роду Габсбургів (1887-1922), німецька монахиня та візуалістка Анна Катарина Еммеріх (1774-1824), а крім того ще трьох релігійних діячів, серед котрих італійська сестра милосердя Марія-Людовіка Де Аджелес (1880-1962). Протягом півстоліття ця сестра очолювала дитячу лікарню у Буенос-Айресі. Урочиста церемонія відбулася у Ватикані на площі Святого Петра.

ЗВЕРНЕННЯ ПАПИ ДО МОНАХІВ-КАТОЛІКІВ

Папа закликав монахів-католиків поширювати екуменічні зв'язки із Східною Європою. «Монашество, – підкреслив Іван Павло ІІ на аудієнції для монахів- бенедиктинів, – являє собою природну основу для взаєморозуміння, що край важливе у нинішній історичний момент для збереження християнських коренів у Європі».

АРТИКУЛИ БЕРЕСТЕЙСЬКОЇ УНІЇ

Кілька років назад наша Церква святкувала 400-ліття Берестейської Унії. На жаль, сьогодні дехто намагається зробити якийсь інтерес на цій темі. Ми пропонуємо нашим читачам автентичний текст Артикулів, котрі висували українські архиєреї, підписуючи Берестейське Поєднання у 1596 році. Власне ці Артикули є покликани зберегти властиву традицію Церкви, традицію Володимирового хрищення. А те що дехто називає традицією сьогодні можемо сказати, що це є «модернізм» у справжній Традиції св. Церкви

АРТИКУЛИ, ЩО НАЛЕЖАТЬ ДО З'ЄДНАННЯ З РИМСЬКОЮ ЦЕРКВОЮ.

Артикули, на які потребуємо спочатку potwierdженъ від панів римлян перед тим, як до єдності з Римською Церквою приступимо.

1. Спочатку, оскільки між римлянами й греками суперечка існує про походження Святого Духа, що єднанню значно шкодить, а ні з чого іншого, як з того, що розуміти не хочемо, то просимо не змушувати нас до іншої конфесії, а на тому залишатися, як у Святому Письмі, в Євангелії, також і в писаннях Святих Отців грецьких знаходиться, тобто що Дух Святий не з двох початків і не двома походженнями, а з одного початку, як з джерела, від Отця через Сина походить.

2. Хвала Бога і всі молитви ранні, вечірні й нічні щоб нам у цілості залишити, відповідно до стародавнього звичаю Східної Церкви, а саме – Святі Літургії, яких є три: Василія, Золотоуста й Єпифанія, що буває у великій піст cum graesanctificatis donis; також і інші всі церемонії й обряди нашої Церкви, які до останнього часу ми мали, – тим більше, що й у Римі sub obedientia Summi Pontificis також заховується, так також щоб було *idiomate nostro*.

3. Найсвятіші Тайни Тіла й Крові Господа нашого Ісуса Христа щоб нам цілком були збережені так, як ми їх досі уживали під обома видами: хліба й вина, аби в нас на вічні часи збереглися в цілості і без порушення.

4. Тайна Св. Хрищення й форма його щоб у нас цілком, як досі вживаємо, без ніякого додатку зберігалася.

5. Про чистилище не сперечаємося, а дамося навчитися з науки Святої Церкви.

6. Календар новий, якщо не може бути по-старому, приймемо, однак без порушення Пасхалії і наших свят, – так, як і за єдності бувало, – бо маємо деякі свої особливі свята, яких панове римляни не мають, а саме: на день 6 січня (за старим стилем (ред.)), що відбуваємо в пам'ять охрищення Христа Бога та об'явлення Бога єдиного в Тройці, що в нас зветься Богоявленням: на цей день маємо особливу церемонію освячення води.

7. До процесій у день свята Божого Тіла нехай нас не змушують, тобто щоб ми також із Святими Тайнами своїми ходили, бо в нас – інший чин Св. Тайн.

8. Також і перед Великоднем свячення вогню, калаталень та інші церемонії, яких ми до цього часу не мали в нашій Церкві, а, відповідно до порядків та уставу нашої Церкви, нехай зберігаються в наших церемоніях.

9. Одружене священство нехай цілком залишається *exsertis bigamis*.

10. Митрополії й владицтва та інші достойності духовні нашого обряду нехай будуть надавані лише людям народу руського або грецького, що були би нашої релігії. Оскільки наші канони вказують, що такі, як митрополит, так і владика духовенством спочатку мають бути обрані люди достойні, просимо Його Королівську Милість про вільний вибір, однак в такий спосіб, щоб авторитет Його Королівської Милості цілком дотримувався, віддаючи по своїй волі; тобто – щоб чотирьох електів обрано

зразу після смерті покійника, а Його Королівській Милості вільно буде надати, кому схоче, з-поміж оцих чотирьох; найбільш це тому, щоб на такі достойності люди гідні й учені обиралися; коли ж Його Королівська Милість буває не тієї релігії, не може знати, хто на це гідний, бо давніше бували такі неуки, що дехто ледве умів читати. Однак і ті уряди духовні коли б Його Королівська Милість зволив з ласки своєї світській людині надати, щоб кожна з них найдалі в три місяці у духовний стан висвячувалася – під загрозою затрати того свого уряду – під загрозою затрати того свого уряду в разі зволання, відповідно до Конституції Сейму гродненського та артикулів святої пам'яті короля Сигізмунда-Августа і теперішнього ствердження Його Королівської Милості, бо тепер є деякі, що уряди духовні по кільканадцять літ утримують, а на стан духовний не висвячуються, захищаючись якимись від короля даними привілеями. Просимо, щоб надалі такого не було.

11. По номінацію до Риму нехай владик не посилають, а як кому Його Королівська Милість зволить дати якесь владичтво, хай по-старому Архиепископ Митрополит кожного такого висвятає. Однак сам Митрополит, який цей уряд Митрополії обійматиме, по номінацію до св. Отця Папи посилається; по принесенні номінації з Риму його потім принаймні два владики своїм чином нехай висвячують; а коли б єпископ якийсь вступає на Митрополію, то такий вже по номінацію нехай не посилається, тому що він вже має висвячення в єпископський сан; тільки послушення Summo Pontifici може зложити перед Ексцеленцією Архиепископом Гнезненським – не

як перед Архиепископом, а як перед Примасом.

12. А щоб більший авторитет наш був і овечки наші щоб нас тим більш поважали і в пошанівку мали, просимо місце в Раді Його Королівської Милості Митрополитові і єпископові з досить слухних причин, бо однакові уряди й єпископську гідність на собі носимо, – як і достойники римського обряду, – а найбільш тому, що коли до Ради Законодавства буде чинним, то й на шанування Summo Pontifici може законодавство діяти, щоб не сталося якесь порушення, як по смерті Ісидора, Митрополита Київського, сталося; то ж бо й владика, не будши зв'язані з Законодавством та мешкаючи на віддалі, зручно відступили від єдності, учиненої на Флорентійському Синоді; а коли буде зв'язаний з Сенатським Законодавством, трудно буде про порушення й подумати. Листи на сейми й сеймики нехай до нас буде писано.

13. А коли б згодом те Господь Бог зволив дати, щоб і решта братерства народу нашого і релігії грецької до тієї ж святої єдності прийшли, нехай би нам те у провини не було зараховано, ніби ми їх до тієї єдності упередили, бо ми те з певних і слухних причин, задля згоди in R. P. Christiana, мусили учинити, запобігаючи дальшому замішанню й незгоді.

14. З Греції не допускати ніяких заходів чинити та з листами заборон (excomunia) до держави в'їжджати і ту згоду розривати щодо замирення між людьми, бо ще чимало упертих між людьми перебуває, котрі з якої-будь

оказії легко до замішання людей привести можуть; а, власне, хто б такі вигадки строїв і з листами заборон до держави в'їхав, щоб такого було би карано, бо з тим могла б постати незгода між людьми. А цього найпильніше потрібно стерегтися, коли б в єпархіях наших священники нашої релігії не захотіли бути в нашому послушенстві, щоб ніде справ духовних виконувати не сміли, як от наші архимандрити, ігумени, пресвітери та інші духовні особи, а особливо заштатні, як от владика, ченці, що з Греції приїжджають, щоб у наших єпархіях не насмілювалися на таке важитись духовних треб виконувати, бо де це було б дозволено, нічого з тієї згоди не було б.

15. Коли б хто згодом з нашої релігії, нехтуючи свою релігію і церемонію, захотів пристати до римських церемоній, щоб такий не був прийманий – як такий, що нехтує церемоніями єдиної Церкви Божої, бо ж в одній Церкві вже будучи, одного Папу мати будемо.

16. Одруження між римлянами й русько щоб уже були вільними, без змушування до релігії – як в одній Церкві.

17. Поскілки є чимало церковних маєтностей нашими попередниками не-слухно знову у власність заведених, хоча вони, як тимчасові посідачі, не могли мати права привласнювати, єдино держати, поки самі були при житті, – уклінно просимо, щоб було повернено до церков, бо ж того зубожіння наших резиденцій не тільки що не зможемо залагодити потреби Церкви Божої, але й самі не матимемо нужденного прожитку. А коли б хто на церковні маєтності мав слушне доживоття, то хоча б з них оренду якусь платити Церкві згодили-

від усіляких здирств персонально й від церковної оселі (як досі з них неслухно стягано) вільними були, хіба що хто мав би свої володіння, такий з іншими повинен платити податок, але не з особи, ані з Церкви. А хто з духовних і попів під панамі й шляхтою володіння свої мають, такі своє підданство і слухняність своїм панам повинні чинити й визнавати щодо ґрунтів і надань їх, не виламуючись до іншого права і не позиваючи своїх панів, але цілком додержуючи ius patronatus своїм панам. Але особисто і за духовний уряд їх ніхто карати не може, тільки їх власний єпископ з повідомлень їх панів, а особливо хто є власними підданими й батьками панів своїх, то щоб ніскільки не зловживалося правом як духовному, так і світському і шляхетській вольності з обох боків.

22. Дзвоніння в наших церквах у Велику п'ятницю нехай в містах і скрізь не забороняється панамі римського обряду.

23. Із Святими Дарами до хворих публічно зі свічками і в одягові відповідно до нашого звичаю щоб не заборонялося ходити.

24. Процесії в дні свят, коли буде потреба, щоб без ніяких перешкод вільні були нам відповідно до нашого звичаю.

25. Монастирі й церкви наші руські нехай не повертаються на костели, а особливо коли хтось із католиків у фаху своєму церкви поспував, щоб їх конче змушений був направити для підданих народу руського, або й нові побудувати чи старі реставрувати.

26. Братства духовні церковні, новонастановлені патріархом і Його Королівською Милістю стверджені, коли б захотіли в цій єдності бути, як у Львові, в Бересті, в Вільні та інших, з яких бачимо великий пожиток Церкві Божій і хвали Божої збільшення, щоб цілком були заховані під слухняністю своїх власних (Митрополита) єпископів відповідної єпархії, в котрій перебувають і куди хто належить.

27. Семінарію й школи грецької та слов'янської мови щоб вільно було засновувати в місцях, де найзручніше буде передбачуватися; також і друкарні щоб були дозволені, однак – під владою Митрополита, єпископів і з їх відомою, щоб якісь єресі не поширювалися, і щоб нічого без згоди єпископів своїх та дозволу їх не друкувалося.

28. Поскілкі чиняться великі збитки і неслухняність нам від попів наших так у містах Його Королівської Милості, як також у панських та земських, які часом під захистом урядовців і своїх панів великі шкоди й розпусту, шлюбні розводи чинять, а часом і самі пани старости й їх деякі уряди для певних прибутків, що звикли від розводів платити, попів своїх боронять, на собори до єпископів не допускають їздити, і нам, єпископам, не допускають свавільних карати; наших візиторів оббрікують, ганьблять, б'ють, – просимо, щоб такого не допускалося; щоб нам вільно було свавільних карати й доглядати за порядком; а коли б хтось зі своєї неслухняності чи за якусь провини був єпископом екскомунікований, щоб з поданих відомостей від єпископів та візиторів їх уряд і пани таким духовних обов'язків відправляти і в церквах служити не допускали, поки аж перед

своїм пастирем обвинувачення свого не спростує; це має стосуватись і архимандритів та ігуменів й інших духовних осіб, підлеглих єпископам та їх владі.

29. У головних містах і скрізь у державі Його Королівської Милости соборні церкви й інше околиці, якої-будь влади і підданства, будь королівського чи міського, або панського надання, щоб були під зверхністю і владою єпископів своїх, а світські люди щоб ними не поряdkували, бо є деякі такі, що з послушенства своїх єпископів виламуються і самі, відповідно до своєї думки, собою поряdkують, а своїм єпископам слухняними бути не хочуть, – щоб цього на будуче не було.

30. Коли би також хтось найпаче за якийсь виступ єпископом своїм був екс-комунікований, щоб такого в Римській Церкві не приймали, і особливо щоб про нього проголошено було; так само і ми прецінь будемо чинити тим, що в Римській Церкві будуть екс-комуніковані, адже ж то справа є наша спільна.

31. Коли б також Господь Бог з волі і ласки своєї святої дав того дочекати, щоб і решта братів Східної нашої Церкви грецького обряду до святої єдності із Західною Церквою приступили, а потім – за спільним поєднанням і погодженістю всієї Церкви – якесь виправлення церемоній та поряdkу в Грецькій Церкві відбулося, щоб ми того всього були учасниками, як люди однієї релігії.

32. А вже відомо, що дехто до Греції виїхав, стараючись про зверхність якусь церковну, хочаби тут, приїхавши потім, поряdkувати і духовенством керувати та свою юрисдикцію над нами простягати. Коли б великого хвилювання між людьми не було, просимо, щоб Його Королівська Милість на кордонах панам старостам за цим доглядати зволив наказати, щоб часом у державу його Королівської Милости з такими юрисдикціями чи екс-комуніками не пропускалися, бо щоб з того значне хвилювання між пастирями й овечками Церкви Божої не вчинилося.

33. Отож, усі ми, нижчеіменовані особи, маємо схильність до тієї святої згоди на хвалу імення Божого і спокою в Святій Християнській Церкві ці артикули, що, вважаємо, нашої Церкви потрібні будуть, спочатку жадаємо від Святого Отця Папи і Його Королівської Милости на них ствердження й заповнення для міцнішої віри мати; подали ми в цій нашої інструкції братам нашим у побожності велебним Отцю Іпатію Потію, прототронію, Єпископові Володимирському і Берестейському, та Отцю Кирилові Терлецькому, екзархові і Єпископові Луцькому й Острозькому, щоб вони спочатку про підтвердження і заповнення тих всіх артикулів, які тут на письмі подані, в імені нашим і своїм Найсвятішого Отця Папу, а також і Його Королівську Милість пана нашого милостивого просили, щоб ми упевнені були за нашу віру, св. Тайни й церемонії без порушення нашого сумління і овечок Христових, нам доручених, до цієї святої згоди зі Святою Римською Церквою приступили; а слідом – і інші, які ще в хитанні перебувають, бо ж усе своє цілковито мавши, тим жвавіше за нами до тієї святої єдності прийшли б.

Року Божого 1595, 1 червня за старим Календарем.

Михайло, Митрополит Київський і

Галицький, рукою власною.

Іпатій, єпископ Володимирський і

Берестейський, власною рукою.

Кирило Терлецький, Божою милістю

екзарх, єпископ Луцький і Острозький,

власною рукою.

Леонтій Пелчицький, з ласки Божої

єпископ Пинський і Турівський,

рука власна.

Далі німецькою мовою говорить про вісім печаток, після чого – підпис архієпископа Балабана Львівського та єпископа Збіруйського в Холмі.

На наступній сторінці (сьомій) стоїть іще підпис: «Іона Гоголь, Архимандрит Кобринський, церкви Святого Спаса, власною рукою підписав».

НАВЕРНІМОСЯ ДО БОГА, ВИВЧАЙМО ВОЛЮ ЙОГО!

о. Богдан ГНАТИСЬКО,
парох церкви Св. Юрія, м. Яворів

Двадцять століття, яке ми пережили, подібне в деякій мірі до апостольських часів. Особливо на нашій землі, де Церква і християнство зазнали величезних втрат – як на Східній Україні, так і на Західній. Втрати ці були і фізичні, і – але у ще більшій мірі – моральні. Тому сьогодні і вириває потреба навертати до Бога, до віри навіть охришчених людей.

Не кожна людина може сьогодні словами виразити Правди християнської віри. Спитаємо десяток людей, і всі вони по-різному дадуть відповідь. Якщо взагалі дадуть... Це стосується і Заповідей Божих, і Заповідей Церковних, і Святих Тайн, і всіх інших положень, викладених у Катехизмі християнської віри. Тому стала нагальною потреба катехизації всього населення, особливо середнього і старшого віку, які повинні бути вчителями і прикладом християнського життя для дітей та онуків.

А щоб навернутися до Бога, до віри, необхідно навернутися насамперед до джерел нашої віри і вивчити їх.

Джерелами ж християнської віри є наступні: Боже Передання – Біблія (Старий Завіт); Добра Новина (Євангеліє) – Новий Завіт; апостольське передання (Історія Церкви), а також навколишній світ.

Саме з цих джерел дізнаємося, що Бог існує, що Він все сотворив – і нас, людей, – заради своєї любові до нас, і все для нас; і нас сотворив для Себе, для Неба.

Історія людства свідчить, що на Землі не було жодного людського племені, яке б не вірило у Бога чи в якісь інші сили, які панують над світом.

Віра в існування Бога – це надприродний Божий дар людині. Ось як говорить про це Біблія словами пророка Єремії: «Ось той союз, що Я зроблю з домом Ізраїля по тих днях, – каже Господь: Я покладу Мої закони їм на ум і напишу їх у них на серці; і буду їм Богом, і вони будуть Мені народом. Ніхто не матиме потреби навчати свого ближнього, і ніхто – свого брата, кажучи: пізнай Господа. Усі бо вони, від найменшого до найбільшого, будуть Мене знати» (Єрем. 31, 33-34).

Кожен християнин має в серці своєму віру в Бога і знання про заповіді Божі. Але замало знати, що Бог існує, що існує

моральний закон – Божі Заповіді, – потрібно також і навчитися жити за ними й виконувати їх.

Із згаданих вище джерел християнської віри випливають основні Правди Віри:

1. Є один Бог, що все сотворив і всім управляє.

2. Бог є справедливий Суддя, що за добро нагороджує, а за зло карає.

3. Є три Божі Особи: Бог-Отець, Бог-Син і Бог-Дух Святий: це є Пресвята Трійця.

4. Друга Особа Божя – Син Божий – стався чоловіком і вмер на хресті задля нашого спасення.

5. Людська душа є безсмертна.

6. Божья ласка (благодать) є до спасіння кінце потрібна.

Більш ширше ці правди Віри викладені в молитві «Вірую».

1. Є ОДИН БОГ, ЩО ВСЕ СОТВОРИВ І ВСІМ УПРАВЛЯЄ

Читаймо Святе Письмо, вивчаймо навколишній світ, вивчаймо самі себе, і в усьому ми знайдемо Бога, Його творчий розум, Його досконалі закони, красу і досконалість всього сотвореного, велику Його любов до всього сотвореного. Впродовж свого існування людство вивчає закони, завдяки яким існує Всесвіт, застосує ці закони у своїй діяльності. Ми самі вчилися і посилаємо своїх дітей у школи, інститути, академії, де вивчаються різні науки, побудовані на Божих природних законах. І увесь вчений світ переконаний, що порушення чи нехтування природними Божими законами веде до невдач і катастроф.

Господь управляє цими законами Все-світом – небесними тілами, живою природою і живими істотами. Тому у Всесвіті – такий лад, точність і доцільність всього сотвореного.

Розглянемо найближчі до людини живі істоти, які Бог сотворив для нас, кажучи: «Пануйте над рибою морською, над птаством небесним і над усяким звіром, що рухається по землі» (Бут. 2, 28).

Всі живі сотворіння наділені інстинктом – Божим законом, який керує їх поведінкою і життям, і який вони ніколи не порушують. Коли б живі істоти втратили інстинкт, то настала б планетарна катастрофа, порушився б увесь поряdk у природі, сталося б самознищення живих сотворіння, а навіть і людей.

У 80-х роках по телебаченню був показаний фантастичний телефільм, у якому морські чайки, втративши інстинкт, почали нападати на людей і закліувати їх до смерті. Вони розбивали вікна в будинках, авто-мобілях, поїздах і всюди нападали на людей великими зграями. Отак ці невинні прекрасні птахи стали страхіттям для людей. А що сталося б з людством, з Землею, якщо б втратили свій інстинкт усі живі сотворіння?

Але таке в житті нашої планети не відбувається, бо кожне живе сотворіння Господь тримає в послуху, бо вони не мають свободної волі.

Єдине ж сотворіння, яке Господь не може втримати в послуху, це людина. Чому? А тому, що Господь наділив людину великим розумом, безсмертною душею, здатністю жити не тільки фізичним життям, але й духовним; людина є творець; людина пізнає минуле, заглядає в майбутнє; людина старається осмислити своє буття на землі; людина здатна мріяти; вона творить музику, поезію, мистецтво, здатна любити і хоче, щоб і її любили. Найбільший же дар і достоїнство, яке людина одержала від Бога, це свободна воля. І сотворив Господь людину не твариною з її інстинктом, а істотою, подібною до Себе. І дав Господь людині для керування її життям десять Заповідей Божих – як істоті розумній, істоті зі свободною волею.

Якщо людина живе за цими Божими Заповідями, за Божим Законом, то може сподіватися, що «буде добре тобі і довго проживеш на землі» (четверта заповідь); коли ж порушує їх, то може стати просто страхіттям для себе, для своєї родини, для суспільства – як ті чайки, що втратили інстинкт.

Сотворюючи людину за Своїм образом і подобою, Господь мав на увазі наше добро, щоб ми були щасливі, втішались одне одним і всім сотвореним для нас, щоб життя провели в досконалості, а по нашій тілесній смерті заслужили собі на вічність у Царстві Божім.

Багато людей запитують, чому Господь дозволяє людині грішити, переступати Божий Закон. Господь сотворив людину досконалою, але людина використала даний їй унікальний дар Божий – свободну волю – собі на зло, порушивши заповідь «З усякого дерева в саду їстимеш; з дерева ж пізнання добра і зла не їстимеш...» (Бут. 2, 16-17). Людина ж з'їла... і первородний гріх перейшов на увесь людський рід, послабивши волю протистояти гріху, зробив людину податливою в спокусі до гріха. І вина це не Божа, а людська. Пам'ятаймо слова: «Як хочеш увійти в життя – «заповідей» (Мт. 19, 17).

ЧИТАЧІ ЗАПИТУЮТЬ

текст Св. Літургії закликає: «Премудрість, прості, вислухаймо св. Євангелія», отже, слухати Євангеліє треба випроставшись, тобто стоячи. По-друге, лунає ще один заклик – «Будьмо уважні». І саме під час того закличу окремі особи, суваючи ногами і розштовхуючи присутніх у храмі, поспішають, щоб чим скоріше приклякнути під аналой, з котрого читається Євангеліє. З цього робимо висновок, що такі люди є цілком неухважні, вони дуже далекі від слухання Благовісті Христової. По-третє, якщо у деяких церквах перегорнути сторінки цієї святої Книги, то виявиться, що вона там настільки є заліплена помадою і жирними плямами, що мимоволі засумніваєшся чи насправді святе Євангеліє у цій церкві є святым.

Подібна ситуація виникає і в часі перед освяченням Чесних Дарів, коли священник виголошує: «Станьмо гідно, станьмо зі страхом, будьмо уважні, щоб святе приношення в мирі приносити». Отож, згідно з текстом св. Літургії саме тоді належить стояти, до того ж – із найбільшою увагою. Що ж помічаємо ми? Саме на цей заклик священника мало хто звертає увагу, і окремі з присутніх у храмі починають сувати ногами і клякають. Це говорить лише про це, що багато людей перебувають у храмі чисто формально і зовсім не концентрують своєї уваги на тому, до чого їх закликає текст св. Літургії, заради якої вони, власне, до храму і прийшли.

Ex-pert

«Буваючи у церкві на Службі Божій, часто доводиться спостерігати як окремі люди поспішають, щоб клякнути під аналой, з котрого священник читає св. Євангеліє. Чи правильно це і чи є в тому якась користь?»

Олександр МИХАЙЛИК
м. Львів

Можна погодитись із нашим читачем, що така практика дійсно має місце по наших храмах. Окремі люди мають фальшиве переконання, що той, хто клякає під св. Євангеліє в часі його читання, отримує від Бога особливу прихильність, і Господь якнайскоріше вислухає його прохання. Крім того, багато з тих, що клячали під Євангелієм, бажають його поцілувати. Що на це можна відповісти? По-перше, сам

ДІВСТВО – ДАР БОЖИЙ

Кожного разу, заглядаючи в церковний календар, ми знаходимо ім'я і титул когось із святих людей. Господські і Богородичні свята мають свою гідність, а свята святих – свою. Та жодні людські оцінки не можуть дорівнятися правдивій Божій славі, в котру впроваджує Господь тих, кого сьогодні ми означуємо, як правило, одним словом – святий. А серед святих є і мученики, і священномученики, і преподобні, і апостоли, і чудотворці, і безсрібники, і святителі, і пророки... Кожен з них отримав свій вінець слави, і кожен з них втішається Божою присутністю.

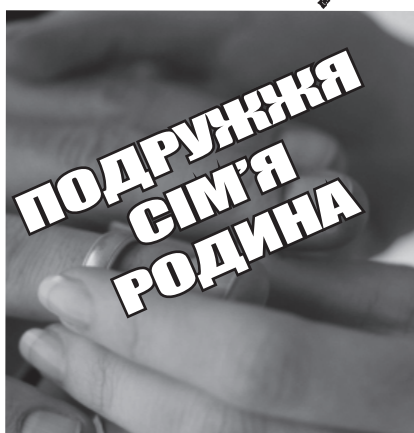
Але є ще один чин святих, котрі отримують особливий вінець Божої слави – дівственники, тобто ті люди, які за життя не осквернилися нечистими гріхами. Сам Христос, як Непорочний Агнец, вінчає дівственних і непорочних, серед яких – Пресвята, Пречиста й Преблагословенна славна Владичиця наша Богородиця і Приснодіва Марія. А поруч із Нею – святий славний і всехвальний апостол та євангелист, дівственник, наперсник і возлюблений ученик Христовий Іван Богослов, якого цими днями святкуємо славне Переставлення. Св. Іван Золото-устий називає Івана Богослова «возлюбленим учеником» Христа-Спаса. Думається, що якраз дівство дає цьому апостолові таку велику перевагу бути найулюбленишим, бо, не осквернившись тілесно, Іван Богослов уподібнюється Пресвятій Богородиці, а водночас – і Самому Христові. Відходячи із земного життя, Христос поручає Дівоматеринство Богородиці під охорону і опіку саме апостола-дівственника. Сам же Христос, перебувши в дівстві, розкриває й істинне значення та надприродний характер дівцтва. Крім того, Господь навчає, що дівство не є велінням Господнім, а особистим покликанням від Бога. Це є харизма: «Бувають бо скопці, що з матірнього лона такими народились; бувають і скопці, що самі себе оскопили задля Царства Небесного. Хто може збагнути, нехай збагне» (Мт. 19, 12).

На превеликий жаль, сьогодні у цій царині бачимо страшну руїну. Найбільший ворог непо-рочності і чистоти – диявол – так зумів знівелювати і висміяти цноту, що діти вже в 10-12 років впадають у цей жахливий вир розпусти. Не раз доводилось читати чи чути про 13-річних дівчаток, яких рідні батьки приводили в клініку, щоб зробити аборт. Не є таємницею і те, що часто сама мама кладе свою незаміжню доню з юнаком у ліжку з надією, що в той спосіб видасть її за нього заміж. Сучасне державне телебачення сьогодні просто відверто гвалтує дитину, людину, родину, ціле суспільство, майже цілодобово транслюючи відверті розпусні передачі. Множина безбожних ведучих у популярних телепередачах рекламують проституток, лесбіянок, содомістів та інших «голубих» збоченців, – як рівно ж і про те, зі скількома жінками можна мати статеві стосунки і чи пристойно мати лише одну жінку. А реклама контрацептивів? А скільки в пресі оголошень про можливість переривання вагітності? Страшна лавина бруду, розпусти і насилля! І – що найгірше – ми мовчимо! Де найбільше треба кричати і бити на сполох, ми сором'язливо опускаємо очі. Але ж мовчати на гріх – це також гріх. Тож не вже гріх став уже для нас нормою життя? Якщо це так – то з певністю можемо сподіватися для себе долі Содому і Гоморри.

Варто застановитися: наскільки дієвою буде сьогоднішня катехизація у школах, якщо наших дітей «катехизують» абсолютно в іншому з екранів телевізорів? Де у цей час наші славні народні депутати, що в часі виборів обіцяли золоті гори? «Усе мовчить, бо благоденствує...» – пророчо говорить Шевченко. Дух лібералізму і все-дозволеності гадючим шипінням заколисує нас – від малого до великого. І не раз доводилося чути такі репліки: «Ну, що ж тут такого? Всі так живуть. То що – всі підуть до пекла?» Відповідь дає св. апостол Павло: «Не обманюйте себе! Ані розпусники, ані ідолопоклонники; ані перелюбники, ані розгнущдані, ані мужоложники, ані злодії, ані зажерливі, ані п'яниці, ані злоріки, ані грабіжники – Царства Божого не успадкують» (1 Кор. 6, 9-10).

Щасливою є та людина, котру Господь покликав до дівства. І ми ж можемо лише тішитися з того, що такі люди живуть й серед нас; і від них ми освячуємось, бо вони мають особливу Божу прихильність – таку ж, як і св. Іван Богослов. І той, хто дотримався в чистоті до шлюбу, і в подружжі чесно поводить перед Богом, той так само, як і святий апостол, перебуває в надприродній чистоті, бо ж подружжя – це святе Таїнство. Очевидно, що про таких і говорить Господь: «Блаженні чисті серцем, бо вони побачать Бога» (Мт. 5, 8).

о. Іван ГАЛІМУРКА

о. Леонід КОСТКО,
адміністратор храму
Вознесіння ГНІХ, м. Львів

Якщо в підручниках моральної теології шукати відповіді на питання, пов'язані з інтимом сексуальності, це може закінчитись неприємним розчаруванням. Молодь часто скаржиться, що на заняттях із підготовки до подружнього життя багато говорять про почуття, про стосунки в родині й батьківство, але мало – про інтим сексуальності. Така освіта не задовольняє запитів молодих людей і «несвідомо» відділяє почуттєвість від сексуальності, кохання – від пристрасті. З іншого боку, апофеоз «безпечного сексу» залишає молодь на ниві відкриттів і спроб, які часто спричиняються до моральних конфліктів і ранять на все життя. Дорослим не легше.

Маємо чудове означення – «життя в чистоті», яке однозначно визначає, що це – життя в Божій Правді. Зрозуміло, що існує іще життя у бруді, але ми це означення не любимо вживати, бо часом воно може бути нашим станом.

Ще не всі знають, як впливає на здоров'я нащадка незаймана чистота, що саме від неї залежить – якими будуть ваші діти... Наші предки знали про це: вони вміли помітити, що від нецнотливої дівчини не буває гарного нащадка. Тому морально занепаду дівчину вважали зіпсованою, не варту заміжжя.

У наш час зв'язок дівочості з якістю нащадка змогли пояснити генетики, які відкрили в минулому сторіччі явище телегонії. Полягає воно в тому, що вирішальний вплив на нащадка жінки має перший у її житті чоловік. Саме він, а не майбутній батько дитини, закладає ГЕНОФОНД нащадка кожної жінки – поза залежністю від того, коли і від кого вона буде народжувати своїх дітей. Власне, оцей перший, порушивши дівочість, стає немовби генним батьком усіх майбутніх дітей

жінки.

Існує такий застарілий термін як «родове прокляття». За Біблією, саме цим пояснюють дегенерацію, яка відбувається в тому чи іншому роді протягом декількох поколінь. Пояснення прокляття завжди намагаються зводити до одноразового вчинку, здійсненого кимось із минулих поколінь, який і дав початок ланцюгові невдач, горя, алкоголізму, розумово неповноцінних дітей, самогубств і – в остаточному підсумку

«Який же ти прекрасний, о мій любий! Яка ж то насолода тебе любити! Тягни мене вслід за тобою...»

(Пісні Пісень, 1)

«Премила лань! Люба сарна! Нехай її чари упоюють тебе повсякчас, у любовцях її стало кохайся! Нехай живець твій буде благословенний, втішайся дружиною твоєї юності!

Для чого тобі сину, захоплюватися чужою, до грудей сторонньої горнутись?»

(Пс. 5, 18-20)

– деградації й виродження. Тому раніш лікарі при винесенні складного діагнозу завжди цікавилися, чим хворіли предки. Зараз такі питання здебільшого опускають; та й хто може сказати, чим хворів, приміром, його дід або її прадід? Люди такими речами не цікавляться.

Жінки, які вступають у шлюб, здебільшого хочуть мати дітей саме від свого чоловіка. Діти з'являються, але іноді... начебто іншої раси, невластивого або далекого чоловікам і їхнім предкам характеру й поведінки. У результаті батьки і діти відчують себе чужими: почувають по відношенню один до одного відчуженість, а то й іще гірше – ворожість. І тоді ми здригаємося від фактів дітовбивства, кількості покинутих і нікому непотрібних дітей, а потім самі стаємо жертвами підліткової злочинності й синодочірньої черствості або жорстокості.

Бачимо не раз і начебто проти-природні моменти, коли в гарного, уважного, що сумлінно працює для добра сім'ї, шанованого усіма й люблячого батька немає контакту із сином. Більше того – син більше тягнеться до матері, якою би вона не була, який би спосіб життя вона не вела. Частково дати пояснення цьому явищу може телегонія. Ця проблема присвячена тим, хто хоче мати своїх дітей, тому прошу вибачення в тих читачів, що у силу біолого-генетичних причин уже не можуть їх мати.

Щораз частішають випадки, які відомі вже віддавна, але приховувались чи невірно трактувались, коли чиясь дружина від білого, генетично здорового свого чоловіка народжує дитину «ні в матір, ні в отця, а в чорного або дебільшого молодця». Зрідка у пресі зустрічаються повідомлення, що в білої сім'ї з'являються кольорових рас діти. Аналіз же показує, що така жінка була раніш заміжня за чорношкірим чоловіком або мала з ним статеві зносини – навіть без потомства. І знову виникає хвиля всляких здогадок, а разом із ними – й різноманітні інсинуації. Але коли дочка чи внучка таких жінок теж народжує чорношкірих, будучи заміжня за білим чоловіком, то вже навіть на здогадки важко.

Вернімося до 1956 року, коли в Москві відбувся перший міжнародний Фестиваль молоді і студентів – облудне й жахливе по вульгарності шоу, організоване Політбюро з метою продемонструвати представникам країн чорних, жовтих та інших кольорових рас, що вступили на шлях деколонізації, переваги радянського ладу. Саме вчасно: тільки що відгрімів XX з'їзд КПРС і громадян найбільш «вільної» й «щасливої» країни світу почали мільйонами випускати з концтаборів, паралельно повідомляючи їм, що вони були «незаконно репресовані». Утім, кольоровим до реалії тодішнього СРСР не було рішуче ніякої справи. Фестивальчик пройшов, про нього забули, але промайнуло декілька років, і в дівчат, що були в сексуальних контактах з африканцями й азіатами, а пізніше вийшли заміж за

білих чоловіків, стали народжуватися «кольорові» діти. «Татусі» були шоковані, а особливо ті з наших хлопців, котрі бачили кольорових тільки на картинках. Безумовно, у СРСР були, незважаючи на розгром генетики при Сталіні, професіонали, які розуміли, в чому тут справа. Але пояснення нікого не цікавили. Про ці випадки не повідомляли газети і не передавало телебачення. За старою радянською традицією, усе покритися непроникною темрявою, але слова гімну фестивалю, що починається заклик «Діти різних народів...», прийняли дуже ганебного виразу.

Як би там не було, політика виявилася вище моралі та проблем чистоти генофонду у сфері посилення міжрасових контактів наших дівчат із кольоровими студентами, що заповнили СРСР у 70-х роках. Слабка, виродлива, що вже розкладалася, комуністична влада просто не звертала уваги на подібні речі – навіть тоді, коли вони стали відбуватися регулярно. Скільки було таких міжрасових «перших ночей», підрахувати ніколи не вдасться, але глибокий слід-стигма в генофонді нашої нації залишився. Ще на початку сторіччя вченими-расознавцями було встановлено, що навіть при одноразовому зляганні з представником іншої раси чистота крові відновлюється лише через вісім поколінь – за умови, що всі наступні контакти будуть відбуватися усередині своєї раси. А такі домішки

в генетиці виявляються гіршими від оригіналу змішання.

З ІСТОРІЇ НАУКИ, ЯКА НАЗИВАЄТЬСЯ ТЕЛЕГОНІЯ

Почалася ця історія з таємничим розділом у науці про фізіологію людини 150 років тому, коли основною тягловою силою був ще звичайний кінь. Кіннозаводчики продовжували тоді свою активну діяльність з поліпшення порід і скакунів, і возовиків. «А що, якщо схрестити коня із зеброю? – подумали вони. – Дуже вже привабливі тут перспективи!» І робота закипіла. Матерями майбутніх зебро-коней була обрані кращі породисті кобили, а батьками – зебри. Пробували, ясна справа, і навпаки. Проте хоча досліди схрещування повторювали знову і знову, жодного зачаття кобил від зебр-самців так і не відбулося. І в цьому немає нічого надзвичайного, оскільки науковий світ ще не був інформований про хромосомну несумісність. З часом це заняття кіннозаводчикам набридло, досліди були припинені, і ніхто зараз про це б не згадував, якби після декількох років не трапилось щось неймовірне: у кобил, що побували під самцями-зебрами, раптом почали народжуватися... смугасті жеребці! З чого б це? – батько ж – породистий жеребець, мати – теж «чистокровка», а жеребці – смугасті! І це – після багатьох років після «в'язки» із зеброю, причому в'язки, яка не призвела до зачаття і вагітності. Науковий світ був приголомшений. Надзвичайне явище було назване телегонією.

Почались досліди з іншими тваринами. Феномен підтверджувався і на них, тобто телегонія таки

НАУКА ПРО ДІВСТВЕННОСТІ

мала і має місце. Однак в певний момент досліди ці з волі якихось таємничих сил були припинені, а їхні результати – засекречені. І поки що ми можемо назвати лише двоє дослідників явища телегонії. Це – сучасники Ч. Дарвіна (який, до речі, також прийняв телегонію) професор Флінт та Фелікс Ледантек. Останній залишив після себе книгу «Індивід, еволюція, спадковість і неодарвіністи» (М., 1899 р.). Викладена вище інформація про перші кроки засекреченої тепер науки узятя з розділу 24 цієї книги, що так і озаглавлена – «Телегонія або Вплив першого самця» (стор. 244). Зі спеціалістів-практиків цьому не здивувалися тоді лише собаководи: їм також давним-давно було відомо, що якщо навіть дуже породиста сука хоча б раз пов'яжеться з непородистим кобелем-дворнягою, і навіть якщо в результаті такої випадкової в'язки щенят і не буде, то в майбутньому від такої суки породистих щенят чекати нічого і при в'язці із найбільш породистим кобелем. Про це знає кожний собаковод і просто аматор собак.

У другій половині XIX сторіччя приголомшені сучасники Флінта й Ледантеки стали набридати фізіологам усього світу тим самим питанням: «А чи не поширюється ефект телегонії на людей?» Але учених уже не треба було підганяти. Почалися інтенсивні фізіо-логічні, антропологічні, соціологічні, статистичні дослідження і навіть досліди, – якщо, звичайно, така можливість траплялася. І незабаром безстороння наука заявила твердо: «Так, ефект телегонії поширюється і на людей, причому навіть у набагато яскравіше вираженій формі, ніж у світі тварин!»

Так, ефект однозначно поширюється і на людей! І це в телегонії найбільш небезпечний і, я б сказав, гострозначимий чинник! А нині, на жаль, багатьом далеко байдуже щодо чистоти життя дівчиці-дівчини і її статевих партнерів до одруження.

Саме до згаданого висновку і підійшла наука про телегонію, коли на неї наклали «табу» і написані на цю тему книги були поступово знищені. Відкриття телегонії були

заховані, оскільки відкривали таємничі завіси долі багатьох людей – як простих, так і великих. Але головне – вони міцно закривали дорогу для всіляких сексуальних революцій, а це не входило у плани ворога роду людського.

Для засекречування була знайдена і навіть внесена в енциклопедію зручна фраза: нібито явище телегонії не підтвердилося. Отже, телегонія (від «теле» – далеко і «гонія» – народження) – наука, яка підтверджує, що на нащадка від жіночої особи впливають усі її попередні статеві партнери, і насамперед – перший.

Але немає нічого таємного, що коли-небудь не стало б явним. Сувородійсність нашого сьогоднішнього дня таки підвела б вчених до цієї проблеми, навіть якби і не було в

XIX столітті випадку із зебрами. У другій половині XX століття з розвитком комунікацій можливості спілкування, у тому числі і сексуального, між людьми різних рас багаторазово зросли, і результатів цього не можна не бачити.

Результати ж телегонії показують, що далеко не однаково, яке життя ведуть наші донечки і дівчата, хто і які були партнери наших дівчат та жінок у статевих стосунках, у їх дошлюбних, допологових сексуальних зв'язках. Сексуальний зв'язок жінки з кожним її партнером призводить до зміни їїпологової генетики, а, отже, і поступово змінить її і юридично законного її чоловіка родовідного і національного виду. Кожний безладний статевий зв'язок жінки – навіть один-єдиний – це дрюк, яким вона б'є себе, свою долю, своє життя, своїх дочок, внучок, породжуючи сімейні трагедії, убивства і самогубства, відкинутих, відчужених або ворожих батькам нащадків.

ТЕЛЕГОНІЯ І ЗНАЧЕННЯ ТАІНСТВА ШЛЮБУ

Чи повинні сучасні дівчата, що приймають рішення почати інтимне життя до шлюбу, знати про це? Чому всі релігії в один голос твердять про необхідність чистоти моралі? Чому у всіх духовно розвинутих народів блудницями нехтували, бичували їх при ганебному стовпі, закидали камінням? Про наслідки розпусти знали і наші предки, а тому суворо карали блудницю.

Свята Церква вивисує шлюбний зв'язок до ступеня Таїнства. При здійсненні його наречений і наречена складають перед священиком і Церквою своє добровільне приречення завжди перебувати у взаємній подружній вірності. Церква їхне бажання потверджує і благословляє. І єдність їх благословляється в уяву духовної єдності Христа і Церкви. Для тих, хто єднається у шлюб, випрошується благодать чистої однодушності для благословенного народження і християнського виховання дітей. Святість християнського шлюбу робить його несхожим на будь-який інший шлюб, укладений поза Церквою, оскільки через благодать Божу він стає «камнем», на якому із сім'ї твориться домашня Церква – «Церква по істоті свого життя». Саме церковність надає сім'ї ті крила, за допомогою яких можна піднятися у небесний світ і жити сімейне життя благодатною любов'ю до Бога й один до одного. Церква підносить їм ключ до ціломудрих бажань і джерел необхідного уподобання того, що відчиняє двері до перетворення «щиросердечного тіла» сім'ї у «тіло духовне».

Дівоча честь і подружня вірність – генетична основа сімейного щастя і щасливої майбутності батьків та їхніх дітей. Вона є основою міцності не тільки сімейних підвалин, але й генетичної спадкоємності здоров'я й добробуту сім'ї, нації та держави. Саме тому всі головні релігії світу заповідають берегти не тільки дівочу, але і юнацьку, жіночу і чоловічу моральність, зміцнювати її в сім'ї і державі. Згвалтування ж і блудництво вважається тяжким злочином і суворо карається (часто – навіть стратою). Наші предки теж належно карали блудницю.

Ось чому багато народів, жорстоко караючи своїх блудниць, вербують проституток через работоргівців із Європи і, зокрема, й України, не зважаючи, до якої б національності вони не належали.

Явище телегонії – це той засіб справдження, пробірний камінь, що повинен змусити задуматися нас,

чоловіків, чи будемо ми виховувати своїх дітей і чому вони нас можуть сприймати з відчуженістю або з ворожістю – навіть при нашому до них відмінному виховно-доброзичливому ставленні. І чи не самі ми винні в тому, що при вступі у шлюб нехтуємо порядними, чистими дівчатами-дів-ственницями, а чи зводимо інших, змушуючи цих дівчат – вірних пізніше дружин – спричиняти на нашу ж голову трагедії?

Цінують і бережуть дівочу честь та вірність від різних аматорів «малини», від работоргівців і «товариських послуг» сутенерів, від розбещуючого впливу журналістів і діячів культури – демо-кратичних сексуальних «цінителів» загально-людських цінностей.

Телегонія попереджує кожного з нас: моральність у статевих стосунках чоловіка і жінки – поняття генетичне, а, отже, депутати представницьких органів влади повинні підвести законо-давчу базу для її зміцнення, забезпечивши твердість боротьби з фізичним та інформаційним сутенерством, із проституцією...

Головний висновок телегонії: чим більше в жінки допологових сексуальних зв'язків із різними чоловіками, тим сильніше засмічений ними її хромо-сомний ланцюжок і тим менше в неї шансів народити коханому чоловікові генетично його дітей. Тому «дівоча честь» – поняття морально-генетичне, а дівочість – ознака генетичної чистоти при відповідних морально міцних, суворих підвалинах старших жінок сім'ї.

Природно, що в сьогоднішній супроти теорії телегонії множить незліченна кількість супротивників,

які наводять свої «результати досліджень і дослідів», стверджуючи, що телегонія – це маячня, що рахуватися з нею – це не шанувати себе, своєї свободи і своїх бажань. Більшість цих теоретиків – люди зацікавлені, оскільки індустрія порнографії і розпусти потерпить істотні збитки, якщо явище телегонії буде вивчатися дітьми зі шкільної партії. Тому для них корисливіше, якщо наші діти будуть вивчати у школі програму «Планування сім'ї», яка не буде заважати поповненню їхнього гаманця.

Високі почуття першої любові святої Амвросій Медіолянський назвав «даром першого шлюбу» від Бога. Вони виникають навіть при відсутності фізичної близькості, – саме тому раніше дівчата ховали очі від сорому перед усім непотрібним і спокушаючим, не кажучи вже про сороміцьке. А тепер дівчата дивляться на все... Святої Іван Золотоустий писав: «Як може бути дівственницею та, у якої спалена совість?.. Ти не одружувалася? Але це ще не дівственність».

Дівственність зберегти непросто, а повернути – ще не вдавалося. Зате і нагорода велика: діти, що народжуються від ціломудрих батьків – це благословення Божі; вони – на радість у житті, на поміч і розраду в старості, на розквіт роду та нації; вони – на шляхетність генофонду, а не на ганьбу і страждання.

НАШ ЗОВНІШНІЙ ВИГЛЯД У ХРАМІ

Наш прихід до храму Божого є особливою подією у нашому християнському житті, коли б ми до нього не приходили – чи ми приходимо в неділю і свято на Богослужіння, чи приходимо до храму у випадку якоїсь духовної потреби – для нас самих чи для наших рідних, знайомих. Наприклад, приходимо для того, щоб прийняти якусь із Святих Таїн, або є свідками чи хресними батьками; приходимо з похороном чи є учасниками прийняття Святої Тайни кимось іншим. Навіть якщо ми заходимо до храму Божого в час, коли немає Богослужіння, тобто принагідно, йдучи по дорозі, щоби скласти коротеньку чи довшу приватну молитву, або й просто з цікавості, – ми завжди повинні пам'ятати, що храм – це місце зустрічі з Богом. А там, де Бог – те місце є святе. Коли пророк Мойсей став перед палаючим кущем, Господь Бог промовив до нього, кажучи, щоб той зняв свої брудні сандалі, оскільки це місце є святим (Вихід 3, 2-7). З цього робимо висновок, що в близькій Божій присутності серце людини і все її єство повинно бути переповнене трепетом любові до Бога, а й зовні людина мала б змінити брудний одяг на чистий і стояти перед Його Маєстатом гідно і зі страхом Божим.

Одяг і взуття наше, в якому ми відвідуємо храм, повинні бути чистими, а також такими, що не привертають уваги інших людей. Пам'ятаймо, що біля нас на молитві в храмі під час Богослужіння перебувають інші люди. Вони можуть бути біля нас зліва і справа, спереду й позаду. Пам'ятаймо, що вони є нашими ближніми і також мають потребу відбутися із Богом Таїнственну зустріч, в чистоті серця помолитися. А якщо ми своїм брудним, неохайним чи невідповідним зовнішнім виглядом будемо їх відволікати, то цим не дамо їм можливості зреалізувати цю їхню важливу потребу, а часом ще й згіршимо свого ближнього. А Христос каже, що хто спокусить одного із найменших віруючих в Нього, то краще такому камінь жорновий вчепити на шию і кинутись в морську безодню (Мт. 18, 6).

Тож яким має бути наш одяг і зовнішній вигляд? Було б дуже добре мати для церкви окремих одяг і взуття. Якщо ж такої можливості немає, то можна й щоденний одяг та взуття почистити належно, випрасувати, підлатати, щоб він був оновлений. Християнин не мав би йти до храму Божого як на роботу, на стадіон, на риболовлю, на пляж чи на прийом до лікаря. Зовнішній вигляд має відповідати гідності Божого місця.

Нехай дівчата й жінки пам'ятають, щоб їхній одяг не був надмірно обтягнутий чи короткий; щоб не видно було оголених стегон, грудей, спини – так бо не годиться перебувати в храмі Божому. У храмі ми не є самотніми – біля нас є люди, які, можливо, втрачають пильність до молитви чи спокушаються через наш зовнішній вигляд. А ми, в свою чергу, через це втрачаємо в Бога ласку.

Щоб хлопці і чоловіки не йшли на Святу Літургію в робочому чи спортивному одязі та взутті. І щоб обов'язково були тверезими.

Нехай жінки і дівчата пам'ятають, що великим гріхом є, йдучи до храму Божого, малювати помадою губи: якщо помальованими губами цілувати ікони, хрест чи плащаницю, то обов'язково їх забрудниться. А це – гріх святотатства. А якщо жінка чи дівчина, маючи на губах помаду, приймає Святе Причастя, – чи не буде це оскверненням Пресвятої Євхаристії? Якщо губи помальовані помадою, то неможливим є зберегти Євхаристійний піст, який зобов'язує нас хоча б одну годину перед початком Служби Божої нічого не їсти. А тут помада на губах під дією слини постійно розщеплюється і людина постійно відчуває в роті присмак помади.

А якщо, не дай Боже, після Причастя когось із помальованими губами помада вимаже ложикою і священик знову вмокне її до Святої Чаші, щоб причастити наступну людину? – та сама помада, потрапивши до Чаші, осквернить Пресвяту Євхаристію! Таким чином ми, можливо, й невідомо, але стаємо учасниками тяжкого гріха – через цей, здавалось би, незначний зовнішній чинник, яким зараз є так широко вживана жінками губна помада.

Підсумувати вищесказане хочеться словами апостола Павла: «Я хочу, отже, щоб мужі молилися на всякому місці, зводячи до неба чисті руки, без гніву та суперечки. Так само й жінки, в убранні пристойним, хай себе прикрашають сором'язливістю та невинністю, а не заплітанням волосся, не золотом чи перлами, чи шатами дорогоцінними, але ділами добрими, як це годиться жінкам, що визнають благочестя...» (1 Тим. 2, 8-10). В посланні ж до коринтян (1 Кор. 11, 2-7) апостол закликає, щоб чоловіки приносили Богові всхвалення з непокритою головою, а жінки – з покритою.

Тож приходім до храму скромно, гідно, чисто, щасливо, радіючи від пережитої Таїнственної зустрічі з Христом, з вірою в отриману від Нього ласку.

о.Іван КОЛОМІСЦЬ

Щиро вітаємо видавців і редакцію газети «АРКА»

з випуском у світ ювілейного 100-го числа цієї самобутньої і цікавої газети. Дай, Боже, Вам, шановні колеги, ще вищих творчих злетів, на снаги до праці і найкращих успіхів у праці для добра нашої Церкви і рідного народу

Публікуємо оповідання постійно-го дописувача газети «Арка»
Юрія КИРИКА

ВІРУЮЧА

Давно закрились великі заводи, а згодом – середні й малі підприємства, а їхня фабрика художніх виробів щораз отримувала нові замовлення, й примудрялася, якщо уже не жити, то бодай животити. Не було масового пошиття, і як колись, незмінного асортименту, – раділи навіть невеликим замовленням, а вони були різні: пошити шкільну форму для якоїсь однієї школи чи виготовити церковні ризи, виткати пам'ятний гобелен чи одягти в однострій мистецький ансамбль, пошити мундири для муніципальної міліції чи іще там що. Коли у черговому замовленні начальство потрапляло у безвихідь, то відсилали замовника до останньої інстанції – Віруючої, мовляв, „що скаже вона”. Замовники були здивовані коли їх приводили в експериментальний цех, де худенька, нічим не примітна, у робочому халаті, жіночка уважно вивчала зразок, чи в деталях випитувала замовників, чого власне бажають. “Це я можу спробувати”, – казала, не відриваючи очей від креслень. Директор давав мовчазний знак замовникові, і той, не перестаючи дивуватись, виходив. Далі без зайвих слів і вагань оформляли замовлення.

– Ми можемо бути певні, що замовлення буде виконане?

– Аякже ж, Віруюча взялась!

– Але ж та пані казала, що лише спробує.

– Якби знала, що не зробить, то й не пробувала б...

На фабриці, лише приятельки та й ті, хто її давно і добре знав, називали її пані Софією. Позосталий же люд інакше, як Віруюча її й не кликали, бо майже всі були впеннені, що Віруюча – це прізвище майстрині. Звертались же до неї часто: зробити викройку, удосконалити модель, розмістити лекала так, аби купленого матеріалу вистачило на пошиття задуманої речі. Вона нікому не відмовляла, й було дивно, що на усе в неї вистачало часу, та й виходило якнайкраще. Можливо й не тому, що була суперфахівцем – просто не ділила роботу. Для неї не важило: було це замовлення адміністрації президента, чи міської Ради, а чи фабричної прибиральниці – вона усе робила педантично, з однаковою акуратністю, вкладаючи усе своє вміння. Якоюсь пояснила: – Попросту, усе, що роблю – роблю для Бога.

Не кожен розумів, що власне воно означає, а вона пояснила: – Коли робиш із думкою, що це для директора, чи мера, чи Галини, чи Івана, то потім обов'язково виникне почуття, що ті люди щось тобі та й винні... Це страшна спокуса. Коли усе робиш для Бога – маєш у серці спокій.

З цією фабрикою пов'язане усе

життя Віруючої. Працювала тут і художником, і технологом, по черзі керувала усіма цехами, от тільки керівних посад їй ніколи не пропонували, бо... Віруюча, а при колишній Системі – це незмивна пляма і серйозна перепона. Вона ж ніколи на це не зважала, так само, як ніколи й ні на що не скаржилась, якщо чогось не додали чи десь обійшли.

– Мені Господь заплатить, – була її незмінна відповідь.

Окрім досконалого знання свого фаху, Софія відзначалась і тим, що була безвідмовною, коли треба було позичити, а якщо у когось виникали проблеми, то й просто дати грошей.

Новенька Тамара – тільки що із коледжу. Будучи суперсучасним, та й грайливим дівчам, вирішила якось пожартувати. На увесь цех голосно скаржилась як сутужно їй приходиться, грошей, мовляв, не вистачає дітям на молоко й хліб. Софія без задуми витягла “десятку” й протягла купюру скаржниці. Ця накинула курточку, швиденько змоталась у магазин, купила пляшку горілки й повернулася у цех:

– Бачиш, яке молоко мені потрібне, – потішалась злостиво.

Зреагувавши на це, Віруюча не витримала й, напевно вперше, розридалась, мов дитя. Молоді й старі, що були свідками цієї сцени, приголомшено остовпіли, та молодіці нічого не сказав.

Спостерігаючи цю сцену, пригадалось щось подібне із “Життя святих”, хоч там була дещо інша ситуація. Як пригадується, у сьомому, здається, віці біля міської брами стояв і плакав Святий. Перехожі зацікавлено зупинялись, мовляв, що за горе таке з ним трапилось. Святий звів свої ясні очі до Неба і вимовив проникливо лише два слова: “Христа розіп'яли”... Не помилило й півгодини, як побіля плачучого згуртувалось ціле товпище людей. Вони перейнялись розумінням, прихильністю, співчуттям і як один не тамували щирих сліз Великої Трагедії.

У нашій історії відбулось щось подібне. Не проминуло й півгодини, як до Віруючої підійшла Тамара й про-мовила:

– Ну й чого ти нюні розпустила?... Підемо краще, допоможеш мені сувій полотна у цех притягти... Сентименталістка.

Та коли лиш вийшли на подвір'я, Тамара тицьнула їй у руку “десятку”, витягла з-за пазухи нещасну пляшку горілки й метнула її у кам'яну стіну старезного будинку. Наша Віруюча обійняла її і пригорнула до себе. Ми усі спостерігали цю сцену з вікна і плакали.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ!

У жовтні святкують ювілеї:

20-річчя священства - о. Роман Ваньо (10.10)
 15-річчя священства - о. Дмитро Майкут (10.10)
 5-річчя священства - о. Володимир Ониськів (17.10)
 5-річчя священства - о. Володимир Ольшанецький (17.10)
 5-річчя священства - о. Богдан Калатин (17.10)

75-річчя уродин - о. Богдан Білінський (11.10)
 70-річчя уродин - о. Зіновій Терещак (09.10)
 55-річчя уродин - о. Іван Залуцький (03.10)
 50-річчя уродин - о. Іван Кащук (31.10)
 30-річчя уродин - о. Ярема Савчук (11.10)
 30-річчя уродин - о. Ярослав Гевак (18.10)

36. Як ставляться свідки Єгови до св. Тайни Сповіді?

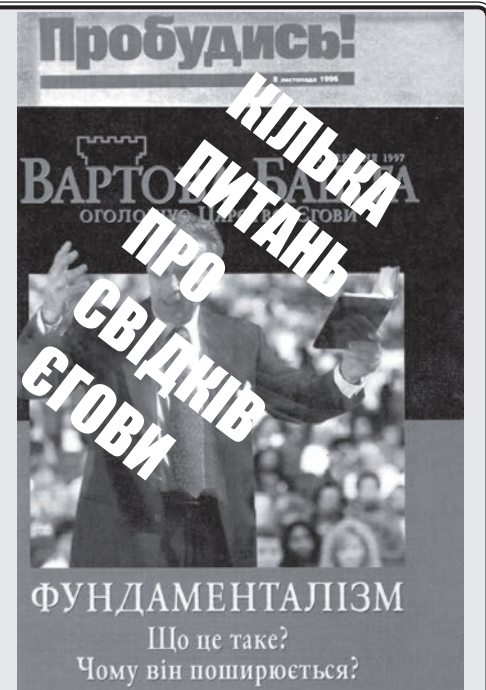
Тайнства св. сповіді не приймають не лише свідки Єгови, але проти сповіді виступають й представники інших віросповідань, особливо про-тестантського напрямку: баптисти, євангелісти, адвентисти і велика множина подібних їм вірувань та сект. Противники сповіді твердять, що Ісус Христос не встановляв жодного Тайнства покаєння, тож сповідь, мовляв, це просто вигадка католицьких священників. Очевидно, що головною причиною заперечення сповіді є гордіня, яка не допускає у людське серце смирення, а під-тримує ворожість до цього Тайнства.

37. Чи можна якось переконати-ся, що Христос особисто відпускав гріхи?

Можна, і не один раз. Ось, наприклад, читаємо: «І от принесено до нього розслабленого, що лежав на ношах. Побачивши їхню віру, Ісус сказав розслабленому: «Бадьорися, сину, твої гріхи відпускаються» (Мт. 9, 2). Через те противники сповіді твердять, що Бог відпускає гріхи особисто, а тому до священника їти немає потреби.

38. Але чи дійсно необхідно сповідатися в присутності священника?

Як бачимо, Христос відпускає гріхи особисто. І думається, що для Бога це не важко робити й тепер. Але Господь бажає також долучити до спасіння людини і Свою Церкву. Тому Христос, воскреснувши з мертвих, явився Своїм апостолам і сказав до них: «Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримаються» (Ів. 20, 23). Отож, бачимо, що хоч Господь і сам може відпускати наші гріхи, але Він дає цю владу й апостолам, а через них – і священникам. А священник, як відомо, є людиною, що представляє Божу Церкву. Отож, якщо ми віруємо в Божі слова (а Божі слова – святі), то мусимо їти до сповіді, щоб від Божого священника почути ті ж Христові слова: «Відпускаються тобі

гріхи твої...»

А тепер заставимося: чи справді «віруючими» є люди, якщо вони не приймають Христових слів? І чи будуть відпущені гріхи тим людям, які не визнають сповіді, не йдуть до неї і не сповідаються?

39. Яке ставлення свідків Єгови до Церкви?

Свідки Єгови вчать, що диявол запровадив усі релігії на світі і перш за все “християнство” і “Католицьку Церкву”, щоб очорнити Божу істину і відвернути людей від преклоніння перед єдиним Богом – Єговию. Вони навчають, що ікони, хрести, церкви, Свята Літургія, Св. Причастя, Пресв. Богородиця — все це є справою рук сатани. Крім того, наука свідків Єгови твердить, що священники є слугами сатани і тому всі вони на чолі з Папою будуть невблаганно знищені. А ось як говорить до св. Петра сам Христос: “Тож і Я тобі заявляю, що ти Петро (скеля) і що Я на цій скелі збудую мою Церкву й пекельні ворота її не подолають. Я дам тобі ключі Небесного Царства, і що ти зв'яжеш на землі, те буде зв'язане на небі, і те, що ти розв'яжеш на землі, те буде розв'язане і на небі” (Мт 16, 18-19). Отож, як чуємо, Христос заснував Свою Церкву, а не диявол. Тому той, хто не признає Церкви – той сам стає по стороні диявола.

(далі буде)

Свідоцтво про реєстрацію: серія KB 4266

Над випуском працювали:
 Головний редактор: о. Іван Галімурка,
 Заступник редактора: Вячеслав Чижевський,
 Літературний редактор: Святослав СМУК,
 Технічний редактор: Василь УРБАНОВИЧ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
 79016, площа Кропивницького, 1,
 церква свв. Ольги і Єлизавети.
 тел. (0322) 233-40-73;
 e-mail: meta_ugcc@yahoo.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
 При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
 Матеріали не рецензуються і не повертаються.
 Друк: Друкарня газети «Армія України»
 Тираж: 5000
 Замовл.